

huiswaarts te gaan, met de belofte eene boodschap te zullen zenden indien de ziekte ernstiger werd.

Niemand wilde gaan slapen.

Uit zuinigheid werd de lamp niet opgestoken, en toen na elkaar de beide kaarsjes waren opgebrand, deelde het vertrek slechts in het licht der straatlantaarn, die schuin naast het raam stond.

Langzaam kropen de uren voort, die aldus wakend werden doorgebracht, en vol ongeduld, in doodelijke spanning en angst, zag men den nieuwen dag aanbreken. Eindelijk was het zoo ver, en het daglicht vond allen kant en klaar, wachtende op het uur, waarop men weer gevoegelijk aan de deur der ziekeninrichting kon aankloppen.

Men gunde zich den tijd niet om kalm te ontbijten. Reeds om zeven uur werd staandeweg een kopje koffie gedronken, en weer drentelde ieder op en af tot eindelijk de trage wijzer op halfnegen wees. Wanneer men langzaam liep en de deur wat vroeg was ontsloten, zou men misschien nu weldra terecht kunnen, immers was het daarginds ook evengoed wachten als hier in huis.

Meer dan een kwartier stond men nog vóór en op de trap van het ziekenhuis, en toen men eindelijk tot de spreekkamer werd toegelaten, werd de toegang tot de zieke geweigerd met de mededeeling, dat zij uiterst zwak was en volstrekte rust noodig had, dat alle hoop nog niet was opgegeven, doch dat men goed deed zich op het uiterste voor te bereiden.

Snikkende, het hoofd op de borst gebogen, verliet kromme Manes het gesticht, en hij had kans gehad door de politie te worden opgepakt als zijnde „in kennelijken staat,” wanneer niet zoon en dochter hem onder den arm hadden genomen om hem thuis te brengen.

Hij zag niet dat iedereen op straat even bleef staan en hoofdschuddend eens omkeek, hij hoorde het niet dat een dienstmeid in het voorbijgaan eene andere toeriep: „De's ouch zaate 1) bermhertigheid.” — Hij wist niet wat er met hem gebeurde, de oude, gebroken man, die zich zijn liefsten en eenigen steun zag ontvallen.

Thuis gekomen, bad hij niet eens meer tot zijn Sint Bernades, maar liet zich zonder een woord te zeggen naar bed brengen, waar Naad bij hem bleef zitten. Marie stond enkele nieuwsgierige of belangstellende burens te woord bij de voordeur, en haalde dan vlug de zeven maagden bijeen voor de bedevaart.

De dag werd in treurige spanning en akelige stilte doorgebracht, alleen verbroken door de terugkomst van Marie, die een kopje koffie zette en Manes overhaalde weer op te staan en iets te gebruiken, om dan gezamenlijk eens te gaan vragen hoe moeder het maakte.

Zij waren geen honderd pas van huis af, toen een bediende van het ziekenhuis kwam aanloopen, die hen meedeelde dat zij op het oogenblik konden worden toegelaten bij de zieke, die naar hen had gevraagd.

---

1) Dronken.